

משהו להגן עליו – דראקו מאלפוי

הערת המחבר: היה שלום, טרי פראצ'ט, 1948-2015. דמויותיך היו השראה בשבילי, ועכשיו אני מסוגל לראות כמה לימדו אותי על רמות אחד ושלוש של אינטליגנציית דמויות: שמודעות עצמית נובעת לעתים קרובות כהומור או *genre-savviness*, שניצוץ פנימי של אופטימיות יכול לזרוח באותה מידת בהירות דרך מה שנאמר (אבל לא נראה) שהוא טיפשות ונחיתות, שדמויות אינטליגנטיות יכולות להכיל גם ניצוץ של טוב ואור לאורך הסיפור, בניגוד לציניות. הלוואי שיכולתי לפגוש אותך, ולדבר איתך על שיטותיך. היית אהוב על ידי כל-כך הרבה אנשים, ולפחות אחד שהיה יכול לקרוע את יסודות המציאות ולהחזיר אותך, אבל מוחך מת וחם עכשיו, ולכן סיפורך נגמר.

אפילו ברקיע כוכב לא יזרח,

את שפשענו אין להחזיר.

גם מוות בודד לא יסלח,

כשהמאור האחרון באחרונה יאיר.

אז בקור ובשקט שחור

וכשלנצח יתמו החומר והאור,

מבט אחרון ניתן לאחור

ונרים כוסית לחבר שלא יחזור.

הילד ישב במשרד קרוב למקום בו סגנית המנהל לשעבר ניהלה ישיבה. דמעותיו יבשו לפני שעות. עכשיו נותר רק לראות מה יהיה אתו, היתום החסוי¹ של הוגוורטס, שחיוו ואושרו נחו בידי אויבי משפחתו. הילד הוזמן לחדר הזה, והוא בא בגלל שלא היה לו שום דבר אחר לעשות ושום מקום אחר ללכת אליו. קראב וגויל כבר אינם לצידו, אמותיהם קראו להם להלוויות החפוזות של אבותיהם. אולי הילד היה צריך ללכת איתם, אבל הוא לא היה יכול להביא לעצמו לעשות זאת. הוא לא היה מסוגל לשחק את התפקיד של מאלפוי. תחושת הריקנות שמילאה אותו הייתה כל כך עמוקה עד שלא נותר מקום אפילו לאדיבות מעושה.

כולם היו מתים.

אביו מת, ומר מקנייר הסנדק שלו מת, וכן הסנדק החלופי מר אייברי. אפילו בן הדוד של אימו, סיריוס בלק, הצליח איכשהו למות, והשריד האחרון מבית בלק לא היה ידיד לאף אחד מבית מאלפוי.

¹ חסוי הנו אדם שנמצא תחת אפוטרופסות - כלומר, מי שאינו מסוגל לדאוג לענייניו ובית המשפט מינה אדם (אפוטרופוס) שיהיה אחראי עליו.

כולם מתו.

נשמעה נקישה על דלת המשרד; ואז, כשהילד לא ענה, הדלת נפתחה וחשפה את –

”לך מפה,” אמר דראקו מאלפוי לילד-שנותר-בחיים. הוא לא יכל לומר זאת עם סמכות.

”אני אלך בקרוב,” אמר הארי פוטר, תוך כדי שהוא נכנס לחדר. ”אבל ישנה החלטה שצריכה להתקבל, ורק אתה יכול לקבל אותה.”

דראקו סובב את ראשו אל הקיר, כי רק ההסתכלות על הארי פוטר לקחה יותר כוח ממה שנשאר בו.

”אתה חייב להחליט,” אמר הארי, ”מה קורה לדראקו מאלפוי אחרי כל זה. אני לא מתכוון לזה בצורה מאיימת. לא משנה מה, אתה עדיין עומד לגדול להיות היורש העשיר של הבית האצילי ועתיק היומין. העניין הוא,” קולו של הארי רעד עכשיו, ”העניין הוא שישנה אמת איומה שאתה לא יודע, ואני כל הזמן חושב שאם תדע אותה, אתה תאמר לי שאנחנו לא חברים יותר. ואני לא רוצה להפסיק להיות חבר שלך. אבל לא לספר לך לעולם ולהתמיד עם השקר הזה רק כדי שאוכל להמשיך להיות חבר שלך – אני לא יכול לעשות את זה. גם זה לא דבר שנכון לעשות. אני לא... אני לא רוצה בזה יותר, אני לא רוצה לתמרן אותך יותר. כבר פגעתי בך יותר מדי.”

אז תפסיק להיות חבר שלי, אתה גם ככה לא טוב בזה. המילים עלו בתודעתו של דראקו, ונדחו משפתיו. הוא הרגיש כאילו הוא במידה רבה כבר איבד את הארי, מהמשחקים שהארי שיחק עם החברות שלהם, השקרים והמניפולציות; ועדיין, המחשבה על חזרה לסלית'רין לבדו, אולי בלי קראב וגויל, אם אימותיהם יבטלו את ההסדר... דראקו לא רצה לעשות את זה, הוא לא רצה לחזור לסלית'רין ולחיות את חייו רק בין אנשים שהסכימו להתמייך לבית סלית'רין. דראקו בקושי הצליח לזכור כמה מחבריו האמיתיים היו גם חברים של הארי, שפאדמה הייתה רייבנקלו, ואפילו שתיאודור היה סגן תוהו. כל מה שנותר מבית מאלפוי הייתה המסורת; והמסורת הזו אומרת שלא טוב לומר למנצח במלחמה ללכת ולהפסיק לנסות להיות חבר שלך.

”בסדר,” אמר דראקו בריקנות. ”ספר לי.”

”זה מה שאני עומד לעשות,” אמר הארי. ”ואז המנהלת תבוא אחרי שאעזוב, ותמחק לך את הזיכרון מחצי השעה האחרונה. אבל לפני זה, בזמן שאתה יודע את כל האמת, אתה תחליט אם אתה עדיין רוצה להיות בקשר איתי.” קולו של הארי רעד. ”אממ. על פי הרשומות שקראתי לפני שבאתי הנה, הסיפור התחיל באמת בשנת 1926 בלידתו של קוסם חצוי דם שנקרא טום מורפין רידל. אמו מתה בלידתו והוא גדל בבית יתומים מוגלגי, עד שפרופסור דמבלדור הביא לו מכתב מהוגוורטס...”

הילד-שנשאר-בחיים המשיך לדבר, ומילים הוטחו לתוך מה שנשאר ממוחו של דראקו כמו בתיים מתמוטטים.

אדון האופל היה חצוי דם. הוא לא האמין בטוהר דם אפילו לחלקיק שנייה.

טום רידל הגה את הרעיון של לורד וולדמורט כבדיחה גרועה.

אוכלי המוות היו אמורים להפסיד לדייויד מונרו על מנת שמונרו יוכל להשתלט על המדינה.

אחרי שוויתר על כך, טום רידל המשיך לשחק את וולדמורט במקום באמת לנסות לנצח, מפני שהוא אהב לתת פקודות לאוכלי המוות.

וולדמורט השתמש בי כדי להפליל את אבי בניסיון לרצוח אותי, ואז השתמש בי שוב כדי להשיג את אבן החכמים. דראקו לא זכר את החלק הזה, אבל כבר נאמר לו שהוא שימש כפיון לצד פרופסור ספראוט, ושלא יוגש כתב אישום.

ואז העובדה האיומה האחרונה.

”אתה –” לחש דראקו מאלפוי. ”אתה –”

”אני האדם שהרג את אבא שלך ואת כל אוכלי המוות האחרים אתמול בלילה. נאמר להם לירות בי ברגע שאעשה משהו, אז הייתי חייב להרוג אותם כדי שיהיה לי סיכוי כלשהו להתמודד עם וולדמורט, שהיווה סכנה לעולם כולו.” קולו של הארי פוטר נעשה מתוח. ”לא חשבתי עליך ועל תיאודור ועל קראב ועל גויל, אבל גם אם הייתי חושב על זה, הייתי עושה את זה בכל זאת. המוח שלי הצליח שלא להבין עד אחרי שעשיתי את זה שמר לבן הוא לוציוס, אבל אם הייתי מבין זאת, עדיין לא הייתי מסתכן בהשארתי בחיים, למקרה שהוא מכיר קסמים ללא שרביט. המחשבה עלתה על דעתי זמן רב קודם לכן, שזה יהיה נוח למדי, מבחינת המצב הפוליטי, שכל אוכלי המוות ימותו פתאום. תמיד חשבתי שאוכלי המוות הם אנשים נוראיים, הרבה יותר בחוזה ממה שאי פעם הראתי לך, מאז היום הראשון שבו נפגשנו. אבל אם אבא שלך לא היה שם, והיה לי כפתור שיכול להרוג אותו מרחוק, לא הייתי לוחץ על הכפתור רק מסיבות פוליטיות. מה אני מרגיש לגבי מה שעשיתי, והאם יש חרטה... ובכן, יש בי חלק שצווח באימה סטנדרטית על זה שבכלל הרגתי מישהו. וחלק אחר שאומר שמבחינה מוסרית, אוכלי המוות חתמו את דינם ביום שבו הם הצטרפו לוולדמורט. הם כיוונו עלי את השרביטים ראשונים, וכו' וכו'. אבל ברגע זה אני מרגיש פשוט חולני על מה שעשיתי לך. שוב. אני מרגיש כאילו, ”קולו של הארי פוטר התנוודד מעט, ”כאילו כל מה שאני עושה רק פוגע בך, עם כל הכוונות הטובות שלי, שרק איבדת דברים כתוצאה מהיותך בסביבתי, אז אם תגיד לי להתרחק לגמרי מדראקו מאלפוי אחרי זה, אז אעשה זאת. ואם אתה רוצה שאני אנסה להיות באמת חבר שלך הפעם, אף פעם לא לנסות לתמרן אותך שוב, אף פעם לא להשתמש בך או להסתכן לפגוע בך שוב, אז אעשה זאת, אני נשבע לך.”

לורד מאלפוי הבא בכה, בגלוי מול אויבו, וויתר על קור רוח והתנהגות נאותה, מכיוון שלא נותר לו איש שהוא יוכל לשמור אותם למענו.

שקר.

שקר.

הכל היה שקר, הכל היה שקרים על גבי שקרים, שקרים שקרים שקרים –

”אתה צריך למות,” פלט דראקו בכוח. ”אתה צריך למות על זה שהרגת את אבא.” המלים רק מילאו אותו בריקנות רבה יותר, אבל הם היו צריכות להיאמר.

הארי פוטר רק נד בראשו. ”ואם זו אינה אפשרות?”

”צריך לכאוב לך.”

הארי רק ניענע בראשו שוב.

הילד שנשאר בחיים לחץ על הלורד מאלפוי לקבל החלטה.

הלורד מאלפוי סירב לתת אותה. הוא לא יכל לומר זאת, הוא לא יכל להביא את עצמו לומר זאת, לכאן או לכאן. הוא לא רצה שמנצח המלחמה וחבריהם המשותפים ינטשו אותו, אבל הוא גם לא יעניק להארי את הכפרה שהוא רצה.

אז דראקו מאלפוי סירב לענות, ואז זמנם של הזכרונות של הדראקו ההוא תם.

הילד ישב במשרד קרוב למקום בו סגנית המנהל לשעבר ניהלה ישיבה. דמעותיו יבשו לפני שעות. עכשיו נותר רק לראות מה יהיה איתו, היתום החסוי² של הוגוורטס, שחייו ואושרו נחו בידי אויבי משפחתו. הילד הוזמן לחדר הזה, והוא בא בגלל שלא היה לו שום דבר אחר לעשות ושום מקום אחר ללכת אליו. קראב וגויל כבר אינם לצידו, אמותיהם קראו להם להלוויות החפוזות של אבותיהם. אולי הילד היה צריך ללכת איתם, אבל הוא לא היה יכול להביא לעצמו לעשות זאת. הוא לא היה מסוגל לשחק את התפקיד של מאלפוי. תחושת הריקנות שמילאה אותו הייתה כל כך עמוקה עד שלא נותר מקום אפילו לשקרים.

כולם היו מתים.

כולם היו מתים, והכל היה חסר תועלת כבר מההתחלה.

מישהו דפק על דלת המשרד, ואז, לאחר שהייה מנומסת, נפתחה הדלת וחשפה את המנהלת מקגונגל, בלבוש מאוד דומה ללבושה בתור פרופסור. "מר מאלפוי?" אמרה האויבת, שניצחה את משפחתו. "בוא איתי בבקשה."

באדישות, דראקו קם, ויצא בעקבותיה מהמשרד. לראות את הארי פוטר ממתין לצדה גרם לו לעצור לחשוב לרגע, אבל אז המוח שלו פשוט חסם את זה.

"זהו הדבר האחרון," אמר הארי פוטר. "מצאתי את זה בקלף מקופל שנכתב עליו מבחוץ שהוא הנשק האחרון לשימוש מול בית מאלפוי, ושלא לקרוא את זה עד שהמלחמה כולה תהיה תלויה בכך. אני לא רציתי לספר לך לפני זה בגלל שחשבתי שזה אולי ישנה את החלטתך בצורה לא הוגנת. אם אתה אדם טוב שלעולם לא הרג או שיקר, אבל עכשיו אתה חייב לעשות את אחד מהם, מה יהיה גרוע יותר?"

דראקו התעלם ממנו והמשיך לצד המנהלת מקגונגל, משאיר את הארי מאחור מביט בו עצוב.

הם הגיעו למשרד הקודם של המנהלת, שם היא הדליקה אש בניפנוף בשרביטה, ואמרה ללהבה הירוקה "משרד הטיולים של גרינגוטס" וצעדה במבט נוקב לעברה.

מפאת חוסר האפשרויות, דראקו מאלפוי הלך אחריה.

היא שכבה במיטה, היא הרגישה יותר אדישה מהרגיל הבוקר, ערה מוקדם מדי כשהשמש רק התחילה לעלות – אם כי אור השמש נחסם על ידי גורדי שחקים שהצלו על הבית שלה. רמז קל להנגאובר כרסם ברקותיה וייבש את פיה; היא ניסתה שלא לשתות (אם כי היא לא ידעה למה היא

² חסוי הנו אדם שנמצא תחת אפוטרופסות - כלומר, מי שאינו מסוגל לדאוג לענייניו ובית המשפט מינה אדם (אפוטרופוס) שיהיה אחראי עליו.

טורחת לנסות) אבל אתמול היא הרגישה... אפילו יותר מדוכאת מהרגיל, כאילו היא איבדה משהו, איכשהו. לא בפעם הראשונה, ולא בפעם המאה, היא חשבה לעבור דירה – לאדלייד, לפרת', אולי לפרת' אמבוי אם זה מה שנדרש. תמיד הייתה לה תחושה שיש מקום אחר בו היא צריכה להיות; אבל בעוד היא יכולה לחיות חיים נוחים עם התשלומים שחברת הביטוח שילמה לה, היא לא הייתה יכולה להרשות לעצמה מותרות. לא היה לה את הכסף כדי להתהלך ברחבי העולם בחיפוש אחר מקום שיתאים לתחושת השייכות הלא-מוצלחת שלה. היא צפתה בטלוויזיה זמן רב מספיק, היא שכרה מספיק סרטי מסעות, כדי לדעת ששום מקום שראתה בטלוויזיה שלה לא הרגיש יותר נכון מאשר סידני.

היא הרגישה קפואה, תקועה בזמן, מאז תאונת הדרכים שגנבה את זיכרונותיה – לא רק משפחתה המתה שעכשיו לא הייתה לה שום משמעות בעיניה, אלא זיכרונות כמו איך תנור עובד. היא חשדה, לא, היא ידעה, שכל מה שהלב שלה מחכה לו, מפתח שהיה צריך לסובב בתוכה שיגרום לחייה לחזור למסלול, זה היה עוד דבר שהיא איבדה בגלל המיני ואן הנמלט. היא חשבה על כך כמעט כל בוקר, מנסה לנחש מה חסר לה, חסר, חסר בחייה ובמוחה.

מישהו צלצל בפעמון הדלת.

היא נאנחה וסובבה את ראשה מספיק כדי לראות את השעון המעורר הדיגיטלי שבצד מיטתה. 6:31, הוא הציג, עם נקודת ה-AM דלוקה. ברצינות? טוב, האידיוט הזה יכול לחכות עד שהיא תצלע החוצה מהמיטה בקצב שלה.

ואכן היא צלעה החוצה מהמיטה, מתעלמת מהפעמון שצלצל שוב תוך כדי שהיא נכנסה לחדר האמבטיה להתלבש.

היא ירדה במדרגות, מתעלמת מן התחושה המציקה התמידית שמישהו אחר היה צריך לענות בשבילה לדלת. "מי שם?" היא קראה לדלת הסגורה; לדלת הייתה עינית, אבל היא הייתה מטושטשת.

"קוראים לך ננסי מנסון?" אמר קול אישה, במבטא סקוטי מדויק.

"כן, היא אמרה בזהירות.

"אווו", אמר הקול הסקוטי, וננסי זינקה לאחור בהלם שהבזק אור הגיע מהדלת ופגע בה ו...

ננסי התנוודדה והניחה את ידה על מצחה. הבזקים של אור שעוברים דרך דלתות ופוגעים באנשים, זה היה... זה היה... זה היה לא במיוחד מפתיע...

"את יכולה לפתוח בבקשה את הדלת?" אמר קולה הסקוטי של האישה. "המלחמה נגמרה, והזכרונות שלך צריכים לחזור בקרוב. יש פה מישהו שצריך לראות אותך."

הזכרונות שלי –

ראשה של ננסי כבר הרגיש סתום, כאילו היא עומדת להתחיל לפצח משהו מהמוח שלה, אבל היא הצליחה להושיט את ידה ולפתוח את הדלת.

לפניה עמדה אשה לבושה כמכשפה (נורמלית לחלוטין), מגלימות שחורות ועד כובע מחודד גבוה

– ולצידה עמד ילד, עם שיער בלונדיני-לבן קצר והוא לבש גלימות כהות (נורמליות לחלוטין)
מקושטות בירוק, בוהה בה עם פה פעור, עיניו הפקוחות לרווחה מתחילות להתמלא בדמעות.

גלימה ירוקה קצרה ושיער לבן-בלונדיני...

משהו חם התערבל בזיכרונה. היא הרגישה שליבה עולה בגרונה, והיא הבינה שהדבר שהיא
חיפשה בעשר השנים האחרונות עשוי להימצא ממש לפניה ברגע זה. אי-שם עמוק בתוכה, קרח
התנפץ סביב ליבה, והחלק שנעצר בה לכל כך הרבה זמן התכונן לזוז שוב.

הנער בהה בה, פיו פועל ללא קול.

שם מסתורי עלה במוחה, מגיע לשפתיה.

"לוציוס?" היא לחשה.